

Date de réception : 27/08/2026

Zaak T-519/26

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

17 juli 2026

Verwijzende rechter:

Tribunal de première instance de Liège (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

30 juni 2026

Verzoekende partij:

Liège Cargo Agency SA

Verwerende partij:

Belgische Staat

[OMISSIS]

Tribunal de première instance de Liège – Division Liège

(rechtbank van eerste aanleg, Luik, afdeling Luik)

Uitspraak

Burgerlijke zaken

7e kamer

RG 23/1216/A

De zaak:

LIEGE CARGO AGENCY SA, [OMISSIS]

Verzoekende partij, [OMISSIS]

[OMISSIS] [Gegevens ter identificatie van de verzoekende partij en haar vertegenwoordiger]

tegen:

BELGISCHE STAAT, [OMISSIS]

Verwerende partij, [OMISSIS]

[OMISSIS] [Gegevens ter identificatie van verwerende partij en zijn vertegenwoordiger]

RG 23/1217/A

De zaak:

LIEGE CARGO AGENCY SA, [OMISSIS]

Verzoekende partij, [OMISSIS]

[OMISSIS] [Gegevens ter identificatie van verzoekende partij en haar vertegenwoordiger]

tegen:

BELGISCHE STAAT, [OMISSIS]

Verwerende partij, [OMISSIS]

[OMISSIS] [Gegevens ter identificatie van verwerende partij en zijn vertegenwoordiger]

I. PROCEDURE

1. [OMISSIS]

2. [OMISSIS]

[OMISSIS]

3. [OMISSIS]

4. [OMISSIS]

II. DE UITSpraak VAN 16 DECEMBER 2025

5. Bij uitspraak van 16 december 2025 heeft de tribunal de verschillende middelen onderzocht die partijen hebben aangevoerd met betrekking tot de door de belastingdienst toegepaste btw-herzieningen voor de transacties die door LIEGE CARGO AGENCY als vertegenwoordiger van de buitenlandse

belastingplichtigen HAPPY SUNSHINE en M-REALLY gedurende de jaren 2019 et 2020 zijn aangegeven.

6. [OMISSIS] [De tribunal heeft voor recht verklaard dat SA LIEGE CARGO AGENCY geen frauduleuze bedoelingen had en wijst het middel af]

7. [OMISSIS]

[OMISSIS] [De tribunal wijst het middel af]

8. [OMISSIS]

[OMISSIS] [De tribunal stelt vast dat de Duitse en Poolse belastingdiensten niet op het bestaan van een georganiseerde fraude wijzen en de vennootschappen M-REALLY en HAPPYSUNSHINE, die een reële economische activiteit hebben, niet als fictieve ondernemingen aanmerken. Bijgevolg wijst de tribunal het middel af]

9. De tribunal heeft evenwel vastgesteld dat de belastingdienst in al zijn uiteenzettingen zijn redenering voornamelijk leek te baseren op een overweging die nooit echt door partijen was besproken, namelijk dat de vrijstelling in artikel 138 van richtlijn 2006/112/EG noodzakelijkerwijs zou veronderstellen dat de goederen worden vervoerd naar de lidstaat waarin de buitenlandse belastingplichtige voor de btw is geïdentificeerd.

De tribunal heeft opgemerkt dat geen enkele bepaling van de richtlijn uitdrukkelijk dit vereiste stelde, maar de belastingdienst dit voorschrift leek af te leiden uit de samenhang tussen de artikelen 138 en 264 van richtlijn 2006/112/EG. Door deze uitlegging waarop volgens hem de herzieningen voor de vanaf 1 januari 2020 verrichte transacties eigenlijk waren gebaseerd, rezen er een aantal uitleggingsproblemen van het Unierecht, met name wat betreft de aard van dit vereiste, de verenigbaarheid ervan met de beginselen van fiscale neutraliteit, evenredigheid en rechtszekerheid, alsmede de voorzienbaarheid ervan voor de marktdeelnemers.

Omdat deze vraag volgens de tribunal niet in de procedure op tegenspraak is besproken en beslissend is voor de oplossing van het geschil, heeft hij, alvorens recht te spreken, bevolen de procedure te heropenen om het partijen mogelijk te maken zich uit te spreken over de wenselijkheid om de bevoegde rechterlijke instantie van de Europese Unie een aantal prejudiciële vragen betreffende de uitlegging van de artikelen 138 en 264 van richtlijn 2006/112/EG te stellen:

1. **Primaire vraag – Verband staat van identificatie/staat van aankomst**

[OMISSIS] [Vrijwel dezelfde vraag als die welke in het dictum is opgenomen]

2. **Subsidiaire vraag – Aard van de voorwaarde**

[OMISSIS] [Dezelfde vraag als die welke in het dictum is opgenomen]

3. Vraag betreffende het evenredigheidsbeginsel

[OMISSIS] [Dezelfde vraag als die welke in het dictum is opgenomen]

4. Vraag betreffende de rechtszekerheid en de voorzienbaarheid van het voorschrift

[OMISSIS] [Dezelfde vraag als die welke in het dictum is opgenomen]

III. BEHANDELING

1. Standpunt van partijen

10. [OMISSIS] [De] Belgische Staat bevestigt dat de kern van het probleem is gelegen in het feit dat in het kader van een intracommunautaire overbrenging van goederen een btw-nummer wordt gebruikt dat door een andere lidstaat is toegekend dan de lidstaat waarnaar de goederen daadwerkelijk worden vervoerd.

De Belgische Staat baseert zijn redenering op de samenhang tussen de artikelen 138 en 264 van richtlijn 2006/112/EG. Zij geeft toe dat artikel 138, lid 1, enkel vereist dat de belastingplichtige voor de btw is geïdentificeerd in een andere lidstaat dan die waar de verzending of het vervoer aanvangt, en niet uitdrukkelijk aangeeft dat deze lidstaat die van aankomst van de goederen moet zijn. Volgens haar kan deze lezing echter niet los worden gezien van artikel 138, lid 1 bis, noch van artikel 264, op grond waarvan de lijst de correcte informatie betreffende de transactie moet bevatten.

Volgens de Belgische Staat moet op grond van artikel 264, bij een intracommunautaire overbrenging, de lijst niet alleen het btw-identificatienummer waaronder de belastingplichtige de overbrenging naar een andere lidstaat verricht, vermelden, maar ook het nummer waaronder de belastingplichtige voor de btw is geïdentificeerd in de lidstaat van aankomst van de verzending of het vervoer. Hij leidt daaruit af dat de belastingplichtige die de overbrenging verricht noodzakelijkerwijs voor de btw is geïdentificeerd in deze lidstaat van aankomst. Anders zou de lijst niet de door de richtlijn vereiste correcte informatie kunnen bevatten, in die zin dat niet aan de voorwaarde die is ingevoerd bij de [(wijzigingen in richtlijn (EU) 2018/1910 („Snelle oplossingen”)], zou worden voldaan.

De Belgische Staat verbindt deze uitlegging aan overweging 7 van richtlijn (EU) 2018/1910. Hierin wordt het belang van de lijsten voor het VIES (het btw-informatie-uitwisselingssysteem) om de lidstaat van aankomst te kunnen informeren over de aanwezigheid van goederen op zijn grondgebied en ter bestrijding van fraude, nadrukkelijk vermeld. Hij verwijst ook naar de

memorie van toelichting bij de Belgische wet van 3 november 2019, op grond waarvan de verplichting om correct en tijdig de intracommunautaire opgave in te dienen voortaan een basisvoorwaarde voor de vrijstelling is. Volgens hem is deze voorwaarde ook van toepassing op de met intracommunautaire leveringen gelijkgestelde overbrenging van goederen.

Op deze gronden stelt de Belgische Staat dat de vrijstelling, zoals voorzien in artikel 39bis, eerste alinea, 4°, van het Wetboek van de BTW, en de vrijstelling voor de invoer, zoals vervat in artikel 40, § 1, 1°, d), niet van toepassing zijn wanneer het aangegeven btw-identificatienummer niet het nummer is dat door de lidstaat van aankomst van de verzending of het vervoer, is toegekend. Hij geeft aan dat dit vereiste slechts betrekking heeft op de overbrenging van goederen en niet op de gewone intracommunautaire leveringen, waarvoor artikel 264 het volgens hem mogelijk zou maken dat de lidstaat van identificatie en de lidstaat van aankomst niet dezelfde zijn.

De Belgische Staat stelt op grond hiervan vast dat de eerste vraag bevestigend moet worden beantwoord: de voor de intracommunautaire overbrenging van goederen geldende vrijstelling zou vereisen dat de belastingplichtige voor de btw is geïdentificeerd in de lidstaat van aankomst van het vervoer. Voorts is hij van mening dat dit vereiste een materiële voorwaarde is, die weliswaar kan worden geregulariseerd als de leverancier de tekortkoming naar behoren kan verantwoorden en te goeder trouw handelt. Ten slotte is hij van mening dat het weigeren van de vrijstelling niet in strijd is met het evenredigheidsbeginsel, omdat het de sanctie is op het niet vervullen van een basisvoorwaarde, noch met het rechtszekerheidsbeginsel, omdat dit vereiste voldoende zou voortvloeien uit de artikelen 138 en 264 van de richtlijn, artikel 33bis van het Wetboek van de BTW en koninklijk besluit nr. 50.

11. Het standpunt van SA LIEGE CARGO AGENCY staat hier haaks op en de prejudiciële vragen moeten volgens haar worden gesteld.

Om te beginnen herinnert zij eraan dat artikel 138 van de richtlijn enkel vereist dat de belastingplichtige voor de btw is geïdentificeerd in een andere lidstaat dan die waar de verzending of het vervoer van de goederen aanvangt. Volgens haar voorziet deze bepaling er niet in dat het btw-identificatienummer noodzakelijkerwijs door de lidstaat van aankomst moet zijn toegekend. Artikel 264 zou hieraan geen afbreuk doen, aangezien hierin alleen de inhoud van de lijst wordt geregeld en niet de materiële voorwaarden voor de vrijstelling.

SA LIEGE CARGO AGENCY stelt dat artikel 264 impliceert dat in voorkomend geval het in de lidstaat van aankomst toegekende identificatienummer wordt vermeld, maar niet als zodanig de belastingplichtige ertoe verplicht om over dat nummer te beschikken. Zij beroept zich op dit punt op circulaire 2020/C/50, waarin de Belgische

belastingdienst uitdrukkelijk aangeeft dat voor de toepassing van de vrijstelling niet is vereist dat het meegedeelde btw-identificatienummer van de afnemer werd toegekend door de lidstaat van aankomst, zolang het maar is toegekend door een andere lidstaat dan de lidstaat van vertrek van de goederen.

Zij voegt hieraan toe dat het stelsel van de richtlijn zelf toestaat dat de lidstaat van identificatie en de lidstaat van aankomst niet dezelfde zijn. Zij baseert zich meer in het bijzonder op artikel 41 van richtlijn 2006/112/EG, dat bepaalt dat, wanneer een intracommunautaire verwerving wordt verricht onder een nummer dat is toegekend door een andere lidstaat dan die van aankomst, als plaats van deze intracommunautaire verwerving de lidstaat die dit nummer heeft toegekend, wordt aangemerkt, tenzij wordt aangetoond dat in de lidstaat van aankomst belasting wordt geheven. Volgens LIEGE CARGO AGENCY bevestigt deze bepaling dat de richtlijn uitdrukkelijk rekening houdt met het geval dat de staat van identificatie en de staat van aankomst niet overeenkomen. Zij stelt daarom voor om in de eerste prejudiciële vraag een verwijzing naar artikel 41 op te nemen.

Aangaande de subsidiaire vraag voert SA LIEGE CARGO AGENCY aan dat, gesteld al dat er een verband tussen de staat van identificatie en de staat van aankomst moet worden verlangd, dit vereiste slechts zou kunnen worden aangemerkt als een formele te regulariseren voorwaarde. Zij brengt in herinnering dat artikel 138, lid 1 bis, zelf erin voorziet dat de leverancier de tekortkoming betreffende de lijst naar behoren kan verantwoorden. Deze mogelijkheid van verantwoording dan wel regularisering zou onverenigbaar zijn met de gedachte van een absolute materiële voorwaarde op grond waarvan de in artikel 264 vereiste, juiste informatie wordt verkregen, behoudens de door de bevoegde autoriteiten toegelaten behoorlijke verantwoording.

In dat kader rijst het probleem. Op grond van artikel 264 moet voor de intracommunautaire overbrenging van goederen de lijst onder meer het nummer waaronder de belastingplichtige in de lidstaat van aankomst van de verzending of het vervoer is geïdentificeerd, vermelden. Dit vermelden kan worden opgevat, zoals de belastingdienst betoogt, als het bestaan van een verplichting tot identificatie in die lidstaat. Ook kan dit worden gezien als een aangifteverplichting bedoeld om de uitwisseling van informatie tussen belastingdiensten te regelen, zonder dat deze identificatie daarom een autonome materiële voorwaarde voor de vrijstelling wordt.

De oplossing volgt daarom niet duidelijk uit de tekst. De belastingdienst leidt daaruit af dat er verband moet zijn tussen de lidstaat van identificatie en de lidstaat van aankomst. De consistentie van de door de Belgische Staat bepleite stelling kan echter niet worden gerechtvaardigd, nu het hiervoor aangevoerde bewijsmateriaal niet goed verenigbaar is met de noodzakelijke verwijzing naar een overweging van de richtlijn en de toelichting van een

ationale wet. Verzoekster betoogt daarentegen dat de richtlijn uitsluitend vereist dat de belastingplichtige wordt geïdentificeerd in een andere lidstaat dan die van vertrek van de goederen, en dat artikel 264 op zichzelf geen voorwaarde kan toevoegen die niet expliciet in artikel 138 wordt geformuleerd.

Het in artikel 41 van richtlijn 2006/112/EG voorziene stelsel maakt het nog meer noodzakelijk om duidelijkheid te verschaffen. In deze bepaling wordt het geval geregeld waarin een intracommunautaire verwerving onder een btw-identificatienummer wordt verricht dat is toegekend door een andere lidstaat dan die waar de goederen na de verzending of het vervoer aankomen. In dat geval wordt als plaats van verwerving de lidstaat die dit nummer heeft toegekend, aangemerkt, tenzij de belastingplichtige aantoont dat over de verwerving btw is geheven in de lidstaat van aankomst.

Artikel 41 lost niet direct de door de tribunal gestelde vraag op, omdat het betrekking heeft op de plaats van heffing over de intracommunautaire verwerving en niet als zodanig over de voorwaarden voor vrijstelling van de overbrenging in de lidstaat van vertrek. Dat neemt niet weg dat in dit artikel uitdrukkelijk een situatie in aanmerking wordt genomen, waarbij de lidstaat van identificatie en de lidstaat van aankomst niet overeenkomen. Deze omstandigheid maakt het standpunt dat een dergelijke loskoppeling in beginsel onverenigbaar met het intracommunautaire vrijstellingsstelsel zou zijn, minder vanzelfsprekend.

14. Het is dus een echt probleem. Daarbij gaat het erom dat een aantal bepalingen van de richtlijn in verschillende zin kunnen worden opgevat, al naargelang de voorkeur wordt gegeven aan de rol van de controle van de lijst, de letter van artikel 138 of ook wel de logica van het hele stelsel van heffingen over de intracommunautaire verwerving. Het kan niet worden opgelost door de enkele stelling dat het overeenkomen van de staat van identificatie met de staat van aankomst vanzelfsprekend zou zijn.

Bovendien is deze vraag beslissend. Indien de identificatie in de lidstaat van aankomst een voorwaarde voor vrijstelling is, zal de tribunal nog de aard van deze voorwaarde, de regularisatiemogelijkheden en de uit de beginselen van neutraliteit, evenredigheid en rechtszekerheid te trekken gevolgen, moeten onderzoeken. Indien een dergelijk verband daarentegen niet door de richtlijn wordt vereist, kan de voornaamste onderbouwing om voor de vanaf 1 januari 2020 verrichte transacties geen vrijstelling te verlenen, niet worden gehandhaafd.

Onder deze omstandigheden blijft het noodzakelijk om de zaak bij de bevoegde Unierechter aanhangig te maken. Door de verwijzing zal een uniforme uitlegging kunnen worden verkregen van de artikelen 138, 264 en 41 van richtlijn 2006/112/EG, op een gebied waar het te geven antwoord verder gaat dan alleen de belangen van partijen en meer in ruime zin de

ondernemers betreft die onder de procedure 42 in de logistieke intracommunautaire handelsstromen via e-commerce opereren.

15. De andere vragen blijven echter nuttig, voor het geval dit vereiste zou worden aanvaard.

Indien de Unierechter zou vaststellen dat de belastingplichtige voor de btw moet worden geïdentificeerd in de lidstaat van aankomst, moet nog de exacte aard van dit vereiste worden bepaald. Het antwoord is niet onbelangrijk. Indien het om een materiële vrijstellingsvoorwaarde gaat, zou door het niet in acht nemen ervan de weigering van de vrijstelling kunnen worden gerechtvaardigd, behoudens de in de richtlijn opgenomen nuanceringen. Gaat het daarentegen om een formele verplichting in verband met de inhoud van de lijst, dan zou moeten worden onderzocht in hoeverre deze kan worden geregulariseerd of terdege gerechtvaardigd, met name gelet op artikel 138, lid 1 bis, dat niet iedere mogelijkheid tot correctie uitsluit, wanneer de leverancier zijn tekortkoming naar tevredenheid van de bevoegde autoriteiten verantwoordt.

De vraag betreffende de evenredigheid blijft evenzeer van belang. Het niet-verlenen van de vrijstelling heeft in dit geval aanzienlijke financiële gevolgen, terwijl het vervoer van de goederen naar een andere lidstaat niet in twijfel wordt getrokken en de aan LIEGE CARGO AGENCY toegeschreven frauduleuze bedoeling geen stand heeft gehouden. Indien er sprake zou zijn van een vereiste van een verband, zou nog moeten worden bepaald of de algehele weigering van de vrijstelling op de enkele grond dat de belastingplichtige niet in de lidstaat van aankomst voor de btw is geïdentificeerd, een evenredige maatregel is gelet op het in de artikelen 138 en 264 van de richtlijn nagestreefde doel van controle en bestrijding van fraude.

Hetzelfde geldt voor het beginsel van rechtszekerheid. De betrokken transacties zijn tot stand gekomen in een nieuwe uit de Snelle oplossingen voortgekomen wetgevingscontext, en het door de Belgische staat bepleite vereiste vloeit niet voort uit een expliciete formulering van artikel 138. Het gaat uit van een gezamenlijke lezing van een aantal bepalingen, waarvan de precieze draagwijdte juist door partijen wordt bestreden. Indien deze uitlegging bevestigd zou worden, zou het nog maar de vraag zijn of zij ten tijde van de transacties voor een behoedzame ondernemer redelijkerwijs voorzienbaar kon zijn en of daarop in die omstandigheden het niet verlenen van de vrijstelling voor reeds tot stand gekomen transacties kan worden gebaseerd.

16. De tribunal zal het Gerecht van de Europese Unie de volgende vragen stellen:

- 1. Primaire vraag – Verband staat van identificatie/ staat van aankomst**

[OMISSIS] [Vraag die in het dictum is opgenomen]

2. Subsidiaire vraag – Aard van de voorwaarde

[OMISSIS] [Vraag die in het dictum is opgenomen]

3. Vraag betreffende het evenredigheidsbeginsel

[OMISSIS] [Vraag die in het dictum is opgenomen]

4. Vraag betreffende de rechtszekerheid en de voorzienbaarheid van het voorschrift

[OMISSIS] [Vraag die in het dictum is opgenomen]

IV. BESLISSING VAN DE TRIBUNAL

De tribunal [OMISSIS],

Verklaart voor recht dat, alvorens ten gronde te beslissen, overeenkomstig artikel 267 VWEU en artikel 50 ter van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie, het Gerecht van de Europese Unie de volgende prejudiciële vragen moeten worden gesteld:

1. Primaire vraag – Verband staat van identificatie/staat van aankomst

„Moet artikel 138, lid 2, onder c), van richtlijn 2006/112/EG, gelezen in samenhang met artikel 264 van deze richtlijn en in het licht van het stelsel van de btw-richtlijn, met name artikel 41, aldus worden uitgelegd dat de voor de intracommunautaire overbrenging van goederen geldende vrijstelling vereist dat de belastingplichtige voor de btw is geïdentificeerd in de lidstaat van aankomst van het vervoer, of volstaat het dat hij voor de btw is geïdentificeerd in een andere lidstaat dan die van vertrek?”

2. Subsidiaire vraag – Aard van de voorwaarde

„Ingeval een verband tussen de staat van identificatie en de staat van aankomst zou worden verlangd, moet een dergelijk vereiste worden aangemerkt als een materiële voorwaarde die niet geregulariseerd kan worden of als een louter formele voorwaarde waaraan later kan worden voldaan door een rectificatie van de in artikel 264 bedoelde intracommunautaire opgave?”

3. Vraag betreffende het evenredigheidsbeginsel

„Moeten de beginselen van neutraliteit en evenredigheid aldus worden uitgelegd dat zij eraan in de weg staan dat een lidstaat, wanneer het vervoer naar een andere lidstaat is vastgesteld, geen vrijstelling verleent voor een intracommunautaire levering of voor een daarmee gelijkgestelde overbrenging, om de enkele reden dat

de buitenlandse belastingplichtige niet voor de btw is geïdentificeerd in de daadwerkelijke lidstaat van aankomst van de goederen?”

4. Vraag betreffende de rechtszekerheid en de voorzienbaarheid van het voorschrift

„Verzet het rechtszekerheidsbeginsel zich ertegen dat een lidstaat geen vrijstelling verleent voor een intracommunautaire levering of een daarmee gelijkgestelde overbrenging, op grond van een uitlegging van artikel 138 van richtlijn 2006/112/EG waarin een verband wordt verlangd tussen de staat van aankomst van het vervoer en de staat waar de belastingplichtige voor de btw is geïdentificeerd, wanneer deze eis noch uit de tekst van de richtlijn, noch uit de nationale regelgeving, noch uit de rechtspraak ten tijde van de transacties voortvloeit, en daarom niet redelijkerwijs voorzienbaar was voor een behoedzaam ondernemer?”

[OMISSIS]

[Datum, handtekeningen en procedurele mededelingen] [Uitspraak gedaan op 30 juni 2026]